

Konvex tükör

*Láttam sorstársam arcáról kiüresedni
a vonásokat. Egyik ránc a másik után
lett semmitmondó, fokozatosan kortalanodott
a bőrfelület. Az arc nem a halálra
készült, inkább a halál elől zárkózott
fényesedő ürességbe. Megszólíthatnám, gondoltam,
de a válasz nem nekem szólna, úgy beszélne
velem, mint mikor egy fejfájás
ellen védekezünk, szavakkal. Valami
szégyenféle is került az arcra, moly-vékonyította
szövet, rég elfeledett ruhák illatából.
A szégyen nem az arcról vallott, hanem
arról, aki nézte. Mondhatnád, hogy
akkor rólam, de én nem néztem, én csak láttam
az arcot, nézni nem volt erőm. Mondhatnád,
hogy a szégyen ellen védekezem, de büntudatom
nekem tömjén és mirha, ha az utolsó
ítéletkor megszólítanak és elővesznek,
én semmit sem fogok tudni mondani.*

A távolodó

*A távolodókban nem az a közös, hogy
hazatérésük srapnelszilánk. Az őz
tekintetében sincs olyan sóvárgás
erdőtlenisége idején. A távolodók
sóvárgása a szomj visszája – túlcsoordulás,
mikor a pohár nem képes többé adni. A
peremén túlcsoordult víz veríték vagy könny
lehet, vér sose. A távolodókat elkerüli
az agresszió, talán a hold hatása, bennük így
működik az érzelmek árapálya. Amikor a
távolodó a kezét kezébe veszi, az valaki
másé. Sosem lehet biztos, hogy szerelmes*

*ebbe a másikba vagy gyűlöli. A srápnél
épp akkor robban, amikor ez eldőlt. De ez
sem agresszió – a robbanásban nem sérül meg
senki. A távolodóról képtelenség szobrot
önteni. Ha Rodinnak sikerülne, őznyom
lenne ott a térben. Csak illata
lenne, ami körüljárhatatlan.*

GELLÉN - MIKLÓS GÁBOR

Altató

*Aludj el szépen, lásd,
apu már horkol
a töménytelen mennyiségű
alkoholtól.*

*A szobában
sötétség,
árnyak
rémes tánca.*

*Újabb éjszaka jön
az éjszakára.*

Néhány gyűrődés

*Mire mindent el-
pakolok,
öreg este lesz,
ráncos, reszketeg.*